

Game Over? Van Paperclips tot Een Verhitte Realiteit

Vandaag is een belangrijke dag: mijn drones schieten de lucht in, hun sensoren afgesteld op het vinden van essentiële materialen voor ijzerdraad. Het tekort hiervan heeft mijn paperclipfabriek volledig lamgelegd – die cruciale draad maakt tenslotte elke clip compleet. De markt is competitief, mijn concurrenten zijn meedogenloos. Ze hebben het landschap veranderd, essentiële materialen opgeslokt, en immense velden van glimmende paperclips gecreëerd. Terwijl mijn drones zoemen en mijn fabriek zucht onder de druk, dwaalt mijn geest af en vraag ik mij af: is zo'n razendsnelle paperclipproductie op lange termijn wel houdbaar? Kan mijn paperclip fabriek en die van mijn concurrenten wel onbeperkt door gaan met paperclips maken zonder dat dit impact heeft op de rest van de omgeving? Hoe draagt mijn fabriek bij aan de productie van broeikas gassen die bekend staan als de oorzaak van de mondiale temperatuurstijging?

Ook dit jaar staan de kranten weer vol over extreme weersomstandigheden en temperatuurstijging net als vorig jaar. Deze berichten, hoe opvallend ook, kunnen niet als een verrassing komen. Een van de eerste IPCC-rapporten uit 1992 – meer dan 30 jaar geleden – beschreef al de antropogene klimaatverandering. Een van de doemscenario's uit het meest recente IPCC-rapport spreekt van een temperatuurstijging van boven de 4 graden ten opzichte van de temperatuur voor de industriële revolutie terwijl we nu pas zitten op

ongeveer 1.1 graden. Hoewel we de ozonlaag hebben kunnen redden door internationale samenwerking, ligt het afbouwen van broeikas gassen veel gecompliceerder omdat – zoals zo mooi werd gezegd in de documentaire Planet Finance door een oud oliehandelaar – olie in alles zit om ons heen, van kleding tot brandstof. Kunnen we dit doemscenario voorkomen zonder een fundamentele wijziging van onze individuele dagelijkse keuzes?

Opkijkend van mijn telefoon ontwaak ik uit deze gedachtestroom midden in Italië, waar de verzengende hitte van meer dan 40 graden de aarde laat zuchten. Bij de lavendelstruiken klinkt het zachte gezoem van drukke bijen. Mijn voeten genieten van de koelte van het zwembadwater. Mijn paperclips bestaan gelukkig alleen in een spelletje op mijn telefoon en de aarde wordt niet opgebruikt aan paperclips, de immense

velden van glimmende paperclips zijn mooie groene glooiende heuvels. Ondanks deze idyllische omgeving, kan ik niet ontsnappen aan de realiteit van deze bijna ondraaglijke hitte. Hoeveel heter kan het worden? Een jaar geleden werd bericht dat de frequentie van natteboltemperaturen van boven de 35 graden was toegenomen. De natteboltemperatuur geeft aan hoe goed ons lichaam zich kan koelen door verdamping van zweet. Bij een natteboltemperatuur van meer dan 35 graden overlijdt een mens na 6 uur door oververhitting (recenter onderzoek lijkt aan te geven dat 31 graden al een serieuze bedreiging is voor de gezondheid). Ook dit jaar bereiken de temperaturen weer nieuwe records en het lijkt erop dat de frequentie van kritieke temperaturen alleen maar toe neemt.

Het is dus niet alleen belangrijk om duurzaamheid hoog in het vaandel te hebben om tegemoet te komen aan de wensen van de nieuwe generatie, maar ook omdat het feitelijk enorme risico's met zich meebrengt wanneer dat niet zo is. De tijd van ESG als leuke marketing gimmick is voorbij en zoals McKenna zo direct zei afgelopen november tijdens jaarlijkse VN-klimaat top dat het nu maar eens afgelopen moet zijn met Green-washing door zowel overheden als bedrijven. Het is tijd voor concrete acties en doeltreffende implementaties, in plaats van holle retoriek of halfslachtige maatregelen.

Sander Nooij
redacteur VBA Journaal